

ІСТОРІЯ МОВИ

УДК 821. 161. 2'272 :37. 016](477. 83 /. 86) ' 1867 / 1918

Б. М. Сокіл

УКРАЇНЬСЬКА МОВА В ГАЛИЦЬКИХ НАРОДНИХ ШКОЛАХ ЗА ЧАСІВ АВСТРО-УГОРСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Офіційно-діловий стиль української мови не був предметом прискіпливої уваги істориків мови. Подана стаття буде першою спробою подати окремі законодавчі акти, які регламентували функціонування руської (української) мови в шкільництві. Метою статті є коротко охарактеризувати ситуацію, у якій опинилися галичани в шкільництві, подати закони австрійського уряду, які нормували б стан вивчення руської (української) мови в школах. Завданням статті є показати спроби галицької інтелігенції запровадити руську (українську) мову у сферу шкільництва. Подано окремі закони, видані австрійським урядом, свідчать про визнання руської (української) мови самостійною й відмінною від польської.

Ключові слова: школа, училище, руська (українська) мова, народна мова, мова навчання, вироблена мова, польська мова.

Сокіл Б. Н. Украинский язык в галицких народных школах во времена австро-венгерской империи. *Официально-деловой стиль украинского языка не был предметом пристального внимания историков языка. Данная статья будет первой попыткой представить отдельные законодательные акты, которые регламентировали использование русского (украинского) языка в школе. Цель статьи — дать краткую характеристику ситуации, в которой оказались галичане в сфере школьного образования, представить законы австрийского правительства, которые нормировали изучение русского (украинского) языка в школах. Задача статьи состоит в том, чтобы показать попытки галицкой интеллигенции ввести русский (украинский) язык в сферу школьного образования. Представлены отдельные законы, изданные австрийским правительством, которые свидетельствуют о признании русского (украинского) языка самостоятельным и отличным от польского.*

Ключевые слова: школа, училище, русский (украинский) язык, народный язык, язык обучения, созданный язык, польский язык.

Sokil B.M. Ukrainian Language in Halychynian National Schools during Austrian-Hungarian Empire. *Official-business style of Ukrainian language has not been thoroughly researched by the language historians. The article is the first attempt to present certain legislative acts regulating the functioning of Rus (Ukrainian) language at school. The aim of the article is to describe the problems of Halychyna concerning school issues. Laws of Austrian government which could improve the state of learning Rus (Ukrainian) language at school are given. The task of the article is to show the attempt of Halychyna intelligentsia to introduce Rus (Ukrainian) language at school. Presented laws of Austrian government prove the recognition of Rus (Ukrainian) language as independent one and different from Polish language.*

Notions “language” and “nation” are inseparable. Every nation is identified due to its own language. This is found in mono-national states where the language issue is not raised as the language spoken on this or that territory is considered to be national. It was undoubted. But the fate of Ukrainian language was different. Ukraine is known to have been a part of different countries for many centuries. Each country did not consider Ukrainian to be separate and tried to limit its

functioning or even ban it. Ukrainian language is probably the only one in the world existence of which had to be solved with the help of different legislative acts. Thus it is very important to research official style of Ukrainian language functioning.

Both tsarist Russia and monarchical Austria having Ukrainian territories tried to limit the functioning of Rus (Ukrainian) language. Russian empire intended to ban Ukrainian language through various decrees and circulars.

The situation in Austrian state was a bit different. Central government in Vienna was trying to solve the language issue in the state rightfully through various language decrees which were in force throughout the state. Halychyna was in other situation. The Poles considered it to be Polish territory and tried to deny the existence of separate nation as well as separate language. Thus the intelligentsia of that time had to address the government of Austria for protection of Eastern Halychyna from Polish officials.

Keywords: *school, specialized school, Rus (Ukrainian) language, national language, language of teaching, Polish.*

Поняття «мова» й «нація» нероздільні. Кожен народ ідентифікується серед інших насамперед через свою мову. Так було в мононаціональних державах, де питання національної мови не виникало, адже мова, яку вживали на тій чи тій території, вважалася національною. І це не викликало жодних сумнівів. Однак доля української мови складалася по-іншому. Як відомо, Україна протягом багатьох століть входила до складу різних держав, кожна з яких не вважала українську мову за самостійну і намагалася обмежити її функціонування, а навіть знищити. Українська мова, мабуть, є єдиною у світі, де питання її існування мусило вирішуватися різними законодавчими актами. Тому дослідження офіційно-ділового стилю функціонування української мови є важливим.

Офіційно-діловий стиль української мови не був предметом прискіпливої уваги істориків мови. Окремі питання функціонування офіційно-ділового стилю описано в статтях Б. Сокола, зокрема «Руська (українська) мова в галицькому крайовому сеймі» (Одеса, 2014), «Руська (українська) мова в цісарсько-королівському галицькому суді» (Тернопіль, 2014). «Руська (українська) мова на теренах Східної Галичини за часів австро-угорської імперії: законодавчий статус» (Чехія, 2015). Подана стаття буде першою спробою подати окремі законодавчі акти, які регламентували функціонування руської (української) мови в шкільництві.

Мета статті – коротко характеризувати ситуацію, у якій опинилися галичани в шкільництві; подати закони австрійського уряду, які нормували би стан вивчення руської (української) мови в школах; показати спроби поляків запровадити польську мову як навчальну всупереч директивам центрального уряду.

Перехід Галичини під австрійське панування становить цілу епоху в політично-громадському житті Галичини, а разом із тим й епоху розвитку словесності. На розвалинах Польщі з'явилися нові межі політично поділеного краю. Замість давньої панівної нації приходять народи, корінні жителі землі. Русь ожила й заявила про себе світові. Але важко їй приходилося струшувати із себе віками нанесену плісняву. Галичина більше за всі області була пригнічена віковим пануванням, але не загинула – утримала віру та народність.

Австрія прийняла Галичину вже не як область руську з живою народністю, яка розвивалася, а як напівпольську провінцію, у якій Русь була прирешена й ледве подавала ознаки життя. Русини, втративши давню шляхту, не мали своїх представників і захисників народних інтересів.

Австрія ввела новий адміністративний устрій і справедливе судочинство за тими гуманними началами, які були вироблені в освіченій Європі. І цим намагалися скористатися певні стани. Галичани могли віддавати своїх дітей до шкіл. Школа та наука висунули галичан із темного небуття й залучили до освічених верств населення. В австрійських школах вважалося рівним син бідного і багатого. Посади чиновників могли отримати діти різних суспільних станів, якщо вони закінчили необхідні студії. Греко-католицький обряд зрівняли з латинським, а духовні та світські русини мали рівні права з римо-католиками.

Руська (українська) навчальна мова була запроваджено в народні школи. Однак із часом урядові особи почали все більше зневажати руську (українську) мову. Погляди тодішніх чиновників знайшли свою реалізацію під час губернської наради 29 жовтня 1817 року під керівництвом губернатора барона Гауера, на якій обговорювали питання створення народних шкіл за новим статутом. З тої нагоди митрополит Михайло Левицький запропонував, щоб в усіх руських сільських школах було запроваджено навчання руської мови.

Митрополит підкріпив свою пропозицію такими доказами: по-перше, посередництвом навчання сільської молоді народною мовою успішнішою буде наука віри та вивчення й розуміння обрядів церковних; по-друге, із зростанням релігійної освіченості підвищиться розвиток духовних сил: народ стане краще сприймати все добре й потрібне; по-третє, руська мова, особливо в гірських сторонах, значно відрізняється від польської, котра руському народові настільки не зрозуміла, що навіть чиновники змушені вживати в спілкуванні з русинами їхньої мови; по-четверте, значна частина громад сама бажає заснувати приходські школи, але з тією умовою, щоб навчання відбувалося матірною мовою, щоб посередництвом навчання полегшити їхнім дітям краще розуміти богослужіння; по-п'яте, у випадку нестачі вчителів дозволяти науку дякам [1: 31].

Не звергаючи уваги на докази митрополита, губернська рада, склалена з 10 радників, разом із запрошеними в тій справі латинським арцибузом А. Анкевичем і каноніком латинським капіляром Минасевичем одногосно постановила: вважати за необхідне вживання руської (української) мови при катехизації, а також душпастирам слід самим вирішувати, чи навчати дітей читати й писати руською (українською) мовою.

При цьому арцибус А. Анкевич і канонік Минасевич зауважили, що під висловом «русский язык» слід розуміти лише мову, яку вживає просте сільське населення греко-католицького обряду в Галичині. Вона не може бути предметом публічного навчання, оскільки на письмі її вживають мало і вона практично не має суспільного вжитку ні в промисловості, ні у військовій службі. Арцибус та канонік наполягали, щоб в усіх народних школах для русинів залишилася навчальною польська мова як єдина в усій Галичині

крайова мова, якою монарх звертається до населення під час ознайомлення із державними законами.

За тим рішенням не заборонялося заводити общинам і руські школи, однак вони повинні вважатися приватними закладами і не могли претендувати на допомогу зі шкільного фонду [1: 32].

22 травня 1818 року вийшов новий імператорський декрет Ч. 24 852, згідно з яким польська мова була оголошена мовою навчання в народних школах, а руську мову можна було вивчати лише факультативно, тобто за бажанням учнів та вчителів [2: 17].

Розвиток шкільництва, а особливо народного, на теренах Східної Галичини розпочинається від 1848 року. До того часу народних шкіл у східній частині Галичини не було. Правда, так званий політичний закон для шкіл, виданий 11 серпня 1805 року цісарем Францом I, наказував закладати народні школи по селах і містечках. З того часу заходом галицького священства та громад почали будувати на території Східної Галичини численні народні школи.

Закладені школи могли бути або тривіальні, або головні, перші по селах і містечках, другі – у більших містах. Тривіальна школа складалася з трьох річних курсів: підготовчого, з першого та другого класу. Головна школа, або так звана німецька мала, крім того мала ще третій клас, після закінчення якого учні продовжують навчання в гімназії або реальній школі. Закінчивши реальну школу, діти вчилися два роки в четвертому класі. У тих школах вчили релігії, читання, писання й легших математичних задач, але головним предметом була німецька мова, яка була викладаюмою від другого, а в деяких школах і від першого класу [3: 102-103].

Тодішня галицька інтелігенція не мирилася зі спробою ополячення своїх земляків. У пресі з'явилися численні статті на захист руської (української) мови, автори яких доказували самостійність руської (української) мови та її право на функціонування в усіх сферах життя української народності. Окрім цього, об'єднавшись у різні товариства, галичани почали звертатися до центрального австрійського уряду з проханням захистити руську (українську) мову від сваволі місцевих урядовців.

«Головна Руська Рада» звернулася 19 березня 1848 року до цісаря Австрії з проханням запровадити руську (українську) мову в школах як обов'язковий предмет.

У зверненні писали, що переважна кількість жителів східної Галичини є русинами, які колись мали своїх славетних князів. Після їх смерті наша батьківщина втратила свою самостійність вже в 14 столітті.

Ці втрати, а також 400-літні політичні бурі, спустошення, гоніння за віру були причиною, що ми нашу шляхту, того природного народного заступника, ледве не до одного втратили. Однак ядро народу – руський народ – залишився в усіх тих політичних і релігійних бурях міцним і незворушним та зберіг свою мову й письмо, свої звичаї та обряди, всупереч усім ворожим насиллям зберіг віру батьків і народність. Нашим святим обов'язком є щиро народність оберігати і своїм потомкам передати.

Оскільки звернення Головної Руської Ради містило багато пунктів

звертаємо увагу лише на ті, які стосувалися функціонування руської (української) мови в шкільництві.

Там, зокрема, зазначалося:

«а) дабы во всѣхъ народныхъ оучилищахъ, т.е. въ сельскихъ, трівіальнихъ, головныхъ й окрѣжныхъ оучилищахъ тихъ окрѣговъ Галиціи, въ котрыхъ насаленіе цѣлкомъ або далеко большею частію рѣское есть, обѣчене оучилищное въ рѣскомъ азыцѣ преподавалоса;

б) Дабы въ окрѣгахъ Галиціи Рѣсинами поселеныхъ также въ вышшихъ оучилищахъ оучрежденахъ преподаваню обѣченіа въ рѣскомъ азыцѣ народномѣ рѣскомѣ населенію отповѣдне разширенне дозволено было;

д) Дабы греческо-католическое дѣховенство такъ обѣчалоса, щобы возмогло своимъ парафіянамъ навки вѣры и нравости въ рѣскомъ народномъ азыцѣ выкладати и не такъ ѣакъ дотеперь при исклученіи образована въ рѣскомъ народномъ азыцѣ напротивъ своего народа словомъ знемагати» [4: 7-8].

Відповідь центрального уряду в Відні не забарилася. Уже 9 травня 1848 року граф Пилльердорф передав Головній Руської Раді резолюцію цесаря. У ній зазначалося:

Його Величність вирішив:

«1) Во всѣхъ народныхъ школахъ тихъ Циркѣлѣвъ, въ котрыхъ люднѣсть цѣлкомъ або бѣлшою частею рѣска, бѣде сѣ шкѣльна навка въ рѣскомъ азыцѣ оудѣлѣти; однаковожъ въ тихъ громадахъ всходной Галиччины, въ котрыхъ польскаѣ люднѣсть становить бѣльшѣсть, мѣситъ бѣти дозволено, затримати въ школахъ азыкъ польскій, ако азыкъ оучительный.

2) Зо взглядѣ, що рѣскій азыкъ на теперѣшнѣмъ шебли своего розвиненѣ до оуделенѣ многихъ навковыхъ предметѣвъ ще не совершенно оупособлений, обѣвлене желнне, абы въ циркѣлахъ Рѣсинами замешканныхъ также въ вышшихъ оучилищахъ рѣскомѣ азыкови въ навкахъ народнѣй рѣскѣй людности бѣповѣдне далосѣ розширенне, въ той спѣсѣбѣ выповнитсѣ: що въ вишшихъ оучилищахъ рѣского краю попередъ катедра того азика запровадитсѣ, абы оучащій сѣ молодежи до фѣндаментального выѣченѣ своей рѣдной мовы спѣсѣбнѣсть подати, а такъ выдосконаленне той мовы прилагати.

3) Абы греческо-католическое дѣховенство въ крайовѣмъ рѣскѣмъ азыцѣ належите выдосконалѣлосѣ, за рѣвне справедливѣ акъ и за потрібне оузнаесѣ, й длѣ того Сго Величество приказати зволили, не тѣлько абы Спископѣвъ особливѣю оувагѣ и трѣсклиаѣсть выразне на тѣе звернѣти, але также тѣе намѣренне черезъ заложенне въ Семѣнарїѣхъ обовѣзѣющою каждого навки той мовы й черезъ запровадженне особныхъ въ ней вправлѣннѣ по можности осѣгати» [5: 11-12].

У раді державній, куди сейми надсилали своїх представників, між народними заступниками виокремилися два напрями. Прихильники одного бачили порятунок і зміцнення держави в задоволенні всіх народів, які входили до складу держави, а задоволення можливе лише тоді, коли народам тим дасться спроможність розвитку їх національних, відрубних властивостей, їх

народних відмінностей, мови, звичаїв та історичних прав. Прихильниками другого напряму змагали до того, щоб всі народи держави австрійської держави з'єднали в одну цілість, підпорядкувати німецькій культурі.

Під впливом боротьби цих двох напрямів виробилася конституція Австро-Угорської держави, яка була прийнята 21 грудня 1867 року.

У статті 17 закону зазначалося, що наука і є вільною. Кожному громадянину, що в законний спосіб виявить свої здібності, прислуговує право закладати школи. Домашня наука зовсім не підлягає жодним обмеженням. Про науку релігії в школах повинна піклуватися дотична церква або релігійне товариство. Держава повинна провадити загальний нагляд над навчальним і виховним процесом.

У статті 19 згаданого основного закону наголошено, що всі народи в державі мають рівні права, а кожному народові прислуговує непорушне право берегти й розвивати свою національність і мову. Визнавали також рівноправність усіх крайових мов у школі, уряді й публічному житті.

У краях зі змішаним населенням під виглядом мови публічні заклади наукові мають бути так облаштовані, щоб без ужиття примусу до вивчення другої крайової мови кожен з тих народів отримав засоби здобувати освіту своєю мовою [6: I – XV].

З того часу вийшло багато законів і розпоряджень, тут поміщаємо найголовніші, оскільки вони становлять підставу нинішнього шкільництва.

Зауважимо, що практично всі ці розпорядження в галузі шкільництва певною мірою шкодили розвиткові руської (української) мови, а видані з метою повільного ополячення жителів Східної Галичини, переважно більшість яких складали українці.

Значними здобутками галицьких поляків, котрі утискали русинів – другої половини мешканців краю, – є:

1) крайовий закон від 22 червня 1867 року про мову викладову в школах народних і середніх; 2) Статут крайової Ради шкільної від 22 липня 1867 року; 3) найвище розпорядження від 4 червня 1869 року про заведення мови польської як урядової в судах і урядах цілої Галичини; 4) розпорядження міністерське про організації семінарій учительських від 22 листопада 1870 року [7: 1].

У крайовому законі від 22 червня 1867 року зазначено:

«Арт. I. Право постановляти о языцѣ выкладовомъ въ школахъ народныхъ (людовыхъ) прислугуе тымъ, що удержують школу.

Арт. II. Если школа людова побирае підмогу зъ публичныхъ фондѣвъ, право постановляти, котрый зъ языковъ, польскій або рускій, має бути выкладовымъ, виконуе громада спільно зъ краєвою властію шкільною въ той спосѣбъ, що постановы громады підлягають затвердженю краєвои власти школьной.

Арт. III. Въ кождѣй школѣ народно́й (людовѣй), въ котро́й часть учащаючої молодежи уживае руского, а часть польского языка, той языкъ, котрый не є выкладовымъ, буде обовязковымъ предметомъ науки въ границахъ, вѣдповѣдныхъ школѣ.

Почавши вѣдъ третою кляси всѣхъ высшихъ школъ людовыхъ языкъ нѣмецкій є обовязковымъ предметомъ науки.

Арт. IV. Въ школахъ середныхъ, удержуваныхъ выключно приватными фондами чи то громады, чи осѣбъ поодинокихъ або збѣрныхъ, языкомъ выкладовымъ буде той, за котрымъ освѣдчать ся ти, що достарчають фондѣвъ для школы.

Арт. V. Въ школахъ середныхъ, по части або въ цѣлолости удержуваныхъ фондами публичными, языкомъ выкладовымъ є языкъ польскій зъ слѣдующими застрезженнями:

а) (пѣсля закона зъ 31 мая 1874 Ч.15 В.з. кр)

«Языкъ рускій позѣстає яко выкладовый для науки языка руского. Крѣмъ того въ цѣлѣй гимназій академичнѣй у Львовѣ має бути заведений постепенный языкъ рускій яко выкладовый.

Що до языка выкладового въ науцѣ релігій обовязують истнуючій приписы.

б) О часовой потребѣ и можности заведения по при выклады въ языцѣ польскѣмъ такожь выкладѣвъ рускихъ въ поодинокихъ предметахъ науки, орѣкає въ кождѣмъ данѣмъ случаю краєва власть шкѣльна на жаданє родичѣвъ що найменше 25 учениковъ

в) въ клясахъ зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ наука языка польского, въ школахъ середныхъ зъ языкомъ выкладовымъ польскимъ наука языка руского, єсть обовязкомъ взгляднымъ т. є. залежачимъ вѣдъ освѣдченя ся въ тѣй мѣрѣ родичѣвъ

г) (Пѣсля закону краєвого зъ 8. вересня 1880. Ч. 34. В.з.кр)

Доки законъ краєвой инакше не постановить, полишаєсь языкъ нѣмецкій въ дотеперѣшномъ обсязѣ выкладовымъ въ гимназій II. у Львовѣ и въ гимназій въ Бродахъ.

Арт. VI. Що до науки языка нѣмецкого, котрый є обовязковымъ у всѣхъ клясахъ шкѣль середныхъ мають примѣнитись приписы цѣсарской постановы зъ 20 липня 1859 Ч. 150 В.з. д.

Пѣсля тихъ приписѣвъ, оголошенихъ розпорядженнямъ Міністер. вѣроисп. и і проsv. зъ .8 серпня 1859, вѣдступає ся вѣдъ засады, высказаной въ найвысш. постановѣ зъ 9. грудня 1854.(Ч. 315 В. з. д. § 2) пѣсля котрой у высшихъ клясахъ гимназій всюда мавъ бути переважно нѣмецкый языкъ выкладовымъ. Натомѣсць позѣоставлено тымъ, до котрихъ належить старань ся о дотычну гимназій и обсада учителѣвъ при тѣйже, щобы выбрали такі дидактичнѣ средства, котрі при обовязковѣй науцѣ нѣмецкого языка у всѣхъ клясахъ, довели бы ученикѣвъ до того, щобы зъ укѣнченемъ гимназій цѣлковито володѣли нѣмецкимъ языкомъ въ писмѣ и словѣ.

Арт. VII. О змѣнахъ языка выкладового въ школахъ середныхъ, удержуваныхъ зъ фондѣвъ публичныхъ взагалѣ, а въ особенности змѣряючихъ до постепенного розширеня выкладѣвъ въ языцѣ рускѣмъ черезъ заведе- не тогожь стало, чи то въ поодинокихъ клясахъ головныхъ або побѣчныхъ (паралельныхъ), чи то зъ часѣмъ въ цѣлыхъ гимназій и школахъ реальныхъ, постановляти буде на будучє Соймъ по выслуханю Радѣ повѣтовыхъ.

Арт. VIII. Учачимъ ся, взглядно ихъ родичамъ або опѣкунамъ полишає ся свобода въ выборѣ школы такъ, що ученики безъ взгляду на обрядъ можуть слухати рускихъ або польскихъ выкладѣвъ.

Арт. IX. Всѣ приписы, незгѣдны зъ тымъ закономъ, зносять ся.

Арт. X. Введено того закону въ жите припоручаю Мому Міністрови вѣрсповѣданя и просвѣты» [8: 110–113].

Отже, цим законом визначено точно:

а) хто має право вирішувати про мову викладання в школах народних,

б) у яких школах народних з мовою викладання руською польська мова є предметом науки обов'язковим.

Громади, засновуючи школи, письмово зазначали, яка мова в школах має бути мовою навчання. Але часто ті заяви губилися, унаслідок чого в руських школах, замість руської, мовою навчання була польська. Цим законом не тільки порушено державні та краєві закони, але й зупинено навчання в народних школах, оскільки воно може бути успішним лише тоді, коли діти вчать ся рідною мовою [9: 1].

Подані окремі закони, видані австрійським урядом, свідчать про визнання руської (української) мови самостійною й відмінною від польської. Більш повний аналіз законів австрійської держави допоможе встановити реальну ситуацію, у якій перебувала руська (українська) мова в галузі шкільництва, покаже намагання поляків витіснити її з цієї царини, а також переконливо засвідчить самостійність руської (української) мови, її відмінність російської та польської.

ЛІТЕРАТУРА

1. Головацький Я. О первомъ литературно-умственномъ движеніи русиновъ въ Галиции со времьнь Австрійского владѣнія въ той землѣ. – Львов, 1865. – С. 40. 2. «Die ruthen. Sprach- u. Schriftfrage in Galizien». – Львів, 1861. – С. 17. 3. **Зборникъ** Законовъ аминісраційныхъ // Уложивъ Д-р Дамянъ Савчакъ Львовъ 1893 – XXV с. // Зоря. – 1 травня 1893. – Ч. 7. – С. 143. 4. **Ваше Величество!** // Зоря Галицька. – 23 травня 1848. – Ч. 2. – С. 7–8. 5. **До руского собору** во Львовѣ // Зоря Галицька. – 30 травня 1848. – Ч. 3. – С. 11–12. 6. **Рускій** Правотаръ Домовый або кождому доступне поянсене въ якій спосѣбъ кождый при грамотахъ правныхъ всякого рода самъ заступатись и потрѣбни письма якъ поданя, просьбы и т. и. безъ помочи адвоката зо повною силою правною спорядити може // Уложили Василь Лукичъ и Юліанъ Семигоновскій. – Львів, 1885. – С. I – XV. 7. **Полонізація** русинів а правительство. // Діло. – 4 жовтня 1886. – Ч. 112. – С. 1. 8. **Краєвий** законъ зъ 22. червня 1867. о языцѣ выкладомѣ въ школахъ народныхъ (людовыхъ) Королѣвствъ Галичины и Володимиріи зъ королѣвствомъ Краковскимъ // Правда. – 1876. – Ч. 123. – С. 1-2. 9. **Родимці!** // Діло. – 18 листопада 1881. – Ч. 90 і 91. – С. 1.

Сокіл Богдан Миколайович – кандидат філологічних наук, доцент кафедри українського прикладного мовознавства, Львівський національний університет імені Івана Франка. Україна, 79000, Львів, вул. Університетська 1.

E-mail: Sokil.bogdan@gmail.com

tel: +380677282519

http://orcid.org/0000-0002-2839-5273

Sokil Bohdan Mykolayovych – Candidate of Philology, Associate Professor at the Department of Ukrainian Applied Linguistics, Lviv National Ivan Franko University. Ukraine, 79000, Lviv, Universytets'ka Str., 1.